

E toamnă iar

Lucica Boltasu

E toamnă iar și orologiul bate,
Într-o cadență surdă, timpul meu,
Se-agață de minutul ce se scurge
Și fremătând în unda care curge,
Mai cere un răstimp lui Dumnezeu.

E toamnă iar și-n ruginii vibrații,
Atins de un crepuscul milenar,
Simt despărțirea ce mi-e pregătită,
Un ram pleșuv și-o frunză veștejită,
Un rod schilod, închis într-un hambar.

E toamnă iar și-n dimineți febrile,
Gândesc tăcut în mintea mea de humă:
"Prea greu a fost momentu-nmuguririi
Și mult prea scurt răstimpul pârguirii,
Căci roua-ades s-a transformat în brumă."

E toamnă iar. Cu dor de înălțare,
Udat de ploi, primesc imbold să lupt,
Rup învelișul ce mă ține strâns
Și-apoi răzbat, în chip de lujer plâns,
Tot spațiul sideral, urcând spre soare.

E toamnă iar și anotimpul curge,
Precum secunde într-un timp finit,
Un orologiu bate în neștire,
E-un dangăt, un moment de tânguire,
Un subterfugiu-al unui veac hibrid.

E toamnă iar și vremea plumbuită,
Mai cerne-n mine picuri vineții,
Eu strig în noapte dorurile mele,
Le fac mănunchi și le ridic la stele
Și-aștept Isuse drag, ca să revii.

28/10/12, Barcelona-Lucica Boltasu